

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน สามารถแบ่งเบาภาระการลงทุนในการจัดการศึกษาของรัฐ และมีบทบาทสำคัญต่อการผลิตและพัฒนาทรัพยากรบุคคลที่เป็นพลังสำคัญของการขับเคลื่อน เศรษฐกิจชาติให้สามารถประกอบอาชีพอิสระและเข้าสู่ตลาดแรงงานในทุกสาขาวิชาชีพ ในปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนทั่วประเทศ 388 โรงเรียน ที่ตั้งอยู่ในเขต กรุงเทพมหานคร 84 โรงเรียน และตั้งอยู่ในเขตภูมิภาคอีก 304 โรงเรียน สามารถรับภาระในการจัดการศึกษาให้กับเยาวชนได้มากถึง 157,496 คน (สถิติการศึกษาเอกชน, 2550) สิทธิการมีส่วนร่วมจัดการศึกษา และสิทธิการได้รับอุดหนุนจากรัฐในด้านต่าง ๆ ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ได้รับการคุ้มครองตามข้อบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 กำหนดให้รัฐต้องอุดหนุนและส่งเสริมโรงเรียนเอกชน โดยการจัดส่งครูไปช่วยสอน การให้อุปกรณ์การศึกษา ให้เงินอุดหนุน ให้เช่าทรัพย์สินของกระทรวงศึกษาธิการ รวมทั้งอุดหนุนและส่งเสริมด้วยประการอื่นตามระเบียบรัฐมนตรี (มาตรา 64) และการส่งเสริมและช่วยเหลือครูใหญ่และครูด้วยการให้การอบรมทางวิชาการ ให้เงินสงเคราะห์ตามส่วนที่รัฐบาลจัดสรรเข้าในกองทุนสงเคราะห์ ให้เงินสมทบเงินเดือนหรือ ค่าครองชีพ รวมทั้งการส่งเสริมและช่วยเหลือด้วยประการอื่น ๆ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด (มาตรา 65)

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 เปิดโอกาสให้โรงเรียนเอกชนจัดการศึกษาได้ทุกระดับและทุกประเภทตามที่กฎหมายกำหนด (มาตรา 45) โดยให้มีอิสระในการบริหารจัดการ แต่ยังคงอยู่ภายใต้การกำกับ ติดตามการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาจากรัฐ (มาตรา 43) และรัฐต้องส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาเอกชนในด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีและสิทธิประโยชน์อื่น รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนให้มีมาตรฐานด้านวิชาการเพื่อให้สามารถพึ่งตนเองได้ (มาตรา 46) และในมาตรา 60 (6) รัฐต้องจัดสรรกองทุนกุ่มดอกเบี๋ยต่ำในสถานศึกษาเอกชน

เพื่อให้พึ่งตนเองได้ และในมาตรา 60 (7) รัฐต้องจัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาการศึกษาของรัฐและเอกชน

บทบาทของรัฐในการอุดหนุนการจัดการศึกษาเอกชนนั้น ตามพัฒนาการของระบบการศึกษาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เกิดจากแนวคิดของนักการปฏิรูปการศึกษาที่มุ่งหวังจะให้ทุกคนในสังคมมีโอกาสที่จะได้รับบริการด้านการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะมาจากพื้นฐานครอบครัวในสภาพแบบใดก็ตาม นอกจากนี้ การจัดหาชีวิตศึกษาเป็นหลักการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นการฝึกทักษะในการปฏิบัติงานมากกว่ามุ่งเน้นด้านวิชาการ ซึ่งเหมาะสมกับกลุ่มคนที่จะเป็นพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นที่รัฐต้องให้ความเอาใจใส่ ช่วยเหลือ และสนับสนุนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การให้เงินเดือนครู ทั้งของรัฐและเอกชน การให้คำแนะนำในการปรับปรุงหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนการสอน ช่วยเสนอแนะรูปแบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ และส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของผู้เรียน เช่น กรณีของประเทศเยอรมัน และสแกนดิเนเวียในช่วงศตวรรษที่ 19 (Brian Holmes. Encyclopedia Americana, 1994, pp. 650-651 อ้างอิงใน ฉันทนา จันทร์บรรจง, ม.ป.ป., หน้า 26)

ผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของโรงเรียนเอกชน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2546) พบว่า รัฐบาลไทยในอดีตได้ให้การอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาเอกชนในระดับที่ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาที่แท้จริง ซึ่งส่งผลให้โรงเรียนเอกชนมีรายได้ไม่เพียงพอสำหรับการจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ และไม่สอดคล้องกับหลักการจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษา ภายใต้แนวทางการบริหารจัดการที่ใช้โรงเรียนเป็นฐาน (School Based-Management : SBM) (คณะกรรมการอำนวยการปฏิรูปการศึกษา, 2547) นอกจากนี้ ผลการวิจัยเรื่องการศึกษาต้นทุนผลิตของการเรียนการสอนในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน (สถาบันวิจัยนโยบายและแผนอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2549, หน้า 101) พบว่า ที่ระบุว่า เงินอุดหนุนรายหัวจากภาครัฐไม่คุ้มต่อต้นทุนที่จะจัดการศึกษาในระดับคุณภาพที่ดีได้ และก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมในเชิงการแข่งขันเพื่อเพิ่มจำนวนผู้เรียนซึ่งมีผลทำให้สัดส่วนจำนวนผู้เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีแนวโน้มที่จะลดน้อยลงอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ เมื่อได้ศึกษา วิเคราะห์ข้อบัญญัติในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 2 ฉบับ พบว่าการจัดหาชีวิตศึกษาของภาครัฐอยู่ภายใต้การกำกับ ดูแลของหน่วยงานเดียวคือสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (มาตรา 34 วรรคหนึ่ง) จึงทำให้มีเอกภาพในการบริหารจัดการที่ชัดเจนมากกว่าภาคเอกชน เนื่องจาก โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต้องอยู่ภายใต้การกำกับ ดูแลของ 2 หน่วยงานราชการ คือ (1) สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และ

(2) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเป็นหน่วยงานย่อย(มาตรา 38) จึงน่าจะส่งผลให้ขาดความคล่องตัวในการบริหารการอาชีวศึกษาเอกชน และเมื่อวิเคราะห์โครงสร้างของคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา พบว่า ไม่มีผู้แทนจากหน่วยงานด้านการศึกษาเอกชนร่วมอยู่ด้วย ดังนั้น การกำหนดนโยบายและแผนการจัดการศึกษาของรัฐและเขตพื้นที่การศึกษา หรือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ตามมาตรา 7) จึงมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการรับการอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย และจะศึกษาเปรียบเทียบกับกรณีของประเทศที่มีรูปแบบสำหรับการอุดหนุนการศึกษาเอกชน และ/หรือ การอาชีวศึกษาที่สอดคล้องกับหลักความเสมอภาคทางโอกาสการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนของประเทศไทยด้วย เนื่องจากการศึกษาเปรียบเทียบกับระบบการศึกษาของต่างประเทศจะช่วยให้เข้าใจปัญหาของระบบการศึกษาในอีกประเทศหนึ่งได้ชัดเจนขึ้น (Brian Holmes อ้างอิงใน ฉันทนา จันทริบรจจ, ม.ป.ป., หน้า 28)

ปัญหาการวิจัย

1. การอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในปัจจุบัน มีสภาพ และปัญหาอย่างไร ผู้จัดการศึกษาเอกชนมีความต้องการได้รับการอุดหนุนอย่างไรบ้าง
2. รูปแบบที่รัฐบาลในต่างประเทศให้การอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน และ/หรือ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเป็นอย่างไร
3. รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันและอนาคตสำหรับประเทศไทยควรมีลักษณะเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการรับการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
2. เพื่อศึกษา รูปแบบที่รัฐบาลในต่างประเทศให้การอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
3. เพื่อพัฒนารูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ทราบถึง สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการการอุดหนุนจากรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ซึ่งจะเป็นข้อมูลสำหรับกระทรวงศึกษาธิการในการให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนที่เหมาะสมมากขึ้น
2. ได้ทราบถึง รูปแบบที่รัฐบาลในต่างประเทศให้การอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ซึ่งเป็นความรู้ใหม่และเป็นข้อมูลพื้นฐานที่อาจจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการให้การอุดหนุนการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศไทยในอนาคต
3. ได้ข้อมูลที่จะสนับสนุนการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ที่สอดคล้องตามหลักการจัดการศึกษาเพื่อปวงชน และการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมมากยิ่งขึ้น

ระเบียบวิธีวิจัย

เป็นการใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม (Mixed Methods) ตามขั้นตอนการวิจัย ต่อไปนี้
 ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการการอุดหนุนของรัฐ โดยการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research)

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษารูปแบบที่รัฐบาลในต่างประเทศอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน โดยการศึกษาเปรียบเทียบ (Comparative Study) ระหว่างรูปแบบการอุดหนุนของนานาประเทศ

ขั้นตอนที่ 3 เป็นการนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน โดยการจัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ (Focus Group Discussion) หรือโดยการอิงผู้ทรงคุณวุฒิ (Connoisseurship)

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย มีขอบเขตการดำเนินการ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ตามวัตถุประสงค์เฉพาะของการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการการอุดหนุนโดยภาครัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ทั้งในด้านการอุดหนุนโรงเรียนด้านการอุดหนุนครู และด้านการอุดหนุนผู้เรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั่วประเทศจำนวน 388 คน ที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 84 คนและอยู่ในเขตภูมิภาคต่าง ๆ จำนวน 304 คน ประกอบด้วยภาคเหนือจำนวน 41 คน, ภาคกลางจำนวน 61 คน, ภาคตะวันออกจำนวน 40 คน, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 116 คน และภาคใต้จำนวน 46 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 205 คน ที่ได้มาโดยวิธีการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของทาโร ยามาเน (อรุณี อ่อนสวัสดิ์, 2546, หน้า 75) โดยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างในเขตกรุงเทพมหานคร 40 คนและอยู่ในเขตภูมิภาคต่าง ๆ 165 คน ประกอบด้วยภาคเหนือ 24 คน, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 64 คน, ภาคตะวันออก 22 คน, ภาคกลาง 25 คน และภาคใต้ 30 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในการรับการอุดหนุนของรัฐในด้าน การอุดหนุนโรงเรียน ด้านการอุดหนุนครู และด้านการอุดหนุนผู้เรียน

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษารูปแบบที่รัฐบาลในต่างประเทศอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research) เกี่ยวกับรูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาเอกชนที่รัฐบาลแห่งชาติ หรือ รัฐบาลของมลรัฐ หรือ รัฐบาลท้องถิ่น ในประเทศต่าง ๆ ให้แก่โรงเรียน ครู ผู้เรียน ในโรงเรียนที่จัดตั้งโดยเอกชน และจัดการเรียนการสอน สายอาชีวศึกษา

2. แหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ศึกษาจากเอกสารของหน่วยงานที่ทำการศึกษาและรายงานผลการจัดการศึกษาเอกชนของนานาประเทศ ประเภทบทความทางวิชาการและรายงานการวิจัยซึ่งเผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543 – พ.ศ.2550

3. ตัวแปรที่ศึกษา

- 3.1 รูปแบบการอุดหนุนโดยเน้นอุปทาน (Supply – Side Subsidy)
- 3.2 รูปแบบการอุดหนุนโดยเน้นอุปสงค์ (Demand – Side Subsidy)
- 3.3 เป้าหมายของการอุดหนุน
- 3.4 เงื่อนไขสำหรับผู้รับการอุดหนุน

ขั้นตอนที่ 3 การนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย ประกอบด้วย การอุดหนุนโรงเรียน การอุดหนุนครู และการอุดหนุนผู้เรียน ซึ่งเป็นรูปแบบที่ได้จากการนำผลการศึกษาลงมาปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย มาพิจารณาประกอบกับรูปแบบการอุดหนุนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในต่างประเทศ และประสบการณ์ของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. แหล่งข้อมูลที่ศึกษา

แหล่งข้อมูลได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านนโยบายการอุดหนุนการศึกษา จำนวน 8 คน จำแนกเป็นผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน 2 คน คณะกรรมการบริหารสมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน 2 คน ผู้บริหารสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน 2 คน และนักวิชาการศึกษาของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา 2 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่พึงประสงค์สำหรับประเทศไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน** คือ ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเกี่ยวกับ วิธีดำเนินการ ข้อขัดข้อง และความคาดหวังที่มีต่อการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนใน 3 ด้าน คือ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน ด้านการอุดหนุนครู และด้านการอุดหนุนผู้เรียน

1.1 **สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการในด้านการอุดหนุนโรงเรียน** คือ ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เกี่ยวกับ วิธีดำเนินการ ข้อขัดข้อง และความคาดหวังที่มีต่อวิธีการที่รัฐควรนำมาใช้การอุดหนุนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ตามข้อบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.2 **สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการในด้านการอุดหนุนครู** คือ ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เกี่ยวกับ วิธีดำเนินการ ข้อขัดข้อง และความคาดหวัง ที่มีต่อวิธีการที่รัฐควรนำมาใช้การอุดหนุนครูในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ตามข้อบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.3 **สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการในด้านการอุดหนุนผู้เรียน** คือ ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เกี่ยวกับ วิธีดำเนินการ ข้อขัดข้อง และความคาดหวังที่มีต่อวิธีการที่รัฐควรนำมาใช้ในการอุดหนุนผู้เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ตามข้อบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2. **การอุดหนุนโดยภาครัฐ** คือ วิธีการที่ภาครัฐควรนำมาใช้เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และให้การอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนใน 3 ด้าน คือ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน ด้านการอุดหนุนครู และด้านการอุดหนุนผู้เรียน ตามข้อบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3. **การจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน** คือ สภาพการบริหารจัดการ ทรัพยากร การให้บริการแก่ครู และการให้บริการแก่ผู้เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

4. **รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาเอกชนในต่างประเทศ** คือ วิธีการที่ภาครัฐ (ทั้งรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่น) ในประเทศต่าง ๆ ได้ให้การอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของภาคเอกชน เช่น การอุดหนุนโดยเน้นอุปทาน และการอุดหนุนโดยเน้นอุปสงค์ เป็นต้น

5. **รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษา** คือ วิธีการที่ควรนำมาใช้เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และให้การอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ใน 3 ด้าน คือด้านการอุดหนุนโรงเรียน ด้านการอุดหนุนครู และด้านการอุดหนุนผู้เรียน

5.1 รูปแบบการอุดหนุนโรงเรียน คือ วิธีการที่ควรนำมาใช้เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และให้การอุดหนุนต่อการบริหารจัดการของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

5.2 รูปแบบการอุดหนุนครู คือ วิธีการที่ควรนำมาใช้เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และให้การอุดหนุนต่อครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

5.3 รูปแบบการอุดหนุนผู้เรียน คือ วิธีการที่ควรนำมาใช้เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และให้การอุดหนุนต่อผู้เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

6. ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน คือ ผู้ที่มีตำแหน่งเป็น ผู้รับใบอนุญาต และ/หรือผู้จัดการ และ/หรือ ผู้อำนวยการ รวมทั้ง ผู้บริหารหน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลด้านการบริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา เช่น กรรมการผู้จัดการบริษัท กรรมการบริหารมูลนิธิ หรือ องค์กรทางศาสนา ที่กำกับ ดูแล กิจกรรมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

